

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2877/2021
22.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Бисерке Живановић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ристо Лекић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1525/21 од 15.04.2021. године, у седници одржаној 22.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1525/21 од 15.04.2021. године.

УКИДАЈУ СЕ: пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1525/21 од 15.04.2021. године; пресуда Првог основног суда у Београду П1 351/2016 од 10.09.2020. године, у ставу другом, трећем и четвртном изреке и допунска пресуда Првог основног суда у Београду П1 351/2016 од 14.01.2021. године, па се предмет **ВРАЋА** првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 351/2016 од 10.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Првог основног суда у Београду, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд тужену обавезе да му исплати заосталу разлику плате до двоструког износа плате на основу обављеног рада и времена проведеног на раду за период од 01.01.2013. године до 31.01.2016. године, у износу од 3.328.304,32 динара, са припадајућом каматом, која на месечне износе разлика доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2013. године до 31.01.2016. године, у свему према основицама утврђеним у ставу првом те пресуде, да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду за здравствено осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно здравствено осигурање за период од 01.01.2013. године до 31.01.2016. године, у свему према основицама утврђеним у ставу првом те пресуде и да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду

за здравствено осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно здравствено осигурање за период од 01.01.2013. године до 31.01.2016. године, у свему према основицама утврђеним у ставу првом те пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован.

Допунском пресудом истог суда П1 351/2016 од 14.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да у корист тужиоца уплати Националној служби за запошљавање доприносе за осигурање за случај незапослености за период од 01.01.2013. године до 31.01.2016. године, у свему према основицама утврђеним у другом ставу пресуде Првог основног суда у Београду П1 351/16 од 10.09.2020. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка, као неоснован.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 1525/21 од 15.04.2021. године, ставом првим изреке, одбио, као неосноване, жалбе тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 351/2016 од 10.09.2020. године, у ставу другом и трећем изреке и допунску пресуду Првог основног суда у Београду П1 351/16 од 14.01.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној због потребе уједначавања судске праксе, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), будући да је Врховни касациони суд, у више одлука, изразио став да кад је тужилац распоређен у службу за организовани криминал, дотадашња плата са места са кога је премештен у односу на садашњу плату прати промене претходне плате.

Врховни касациони суд је испитао побједану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем Министарство унутрашњих послова бр. ...-.../... од 07.06.2002. године, распоређен са радног места "... у Одељењу унутрашњих послова ...", на радно место послова "... у Одељењу за борбу против организованог криминала, Управе за борбу против организованог криминала. Решењем Министарство унутрашњих послова, Ресор јавне безбедности .../... бр. ...-.../... од 04.01.2006. године, тужилац је распоређен почев од 01.01.2006. године на радно место " ... у Одсеку за истраживање Службе за борбу против организованог криминала,

а решењем од 01.07.2006. године, почев од 01.07.2006. године распоређен је на место "... Одељења за сузбијање кријумчара наркотика, Службе за борбу против организованог криминала УКП, са укупним коефицијентом плате 33,75. Решењем Министарство унутрашњих послова бр. ...-...-.../... од 10.03.2010. године, тужилац, запослен на радном месту ... Одсека за ... у Служби за борбу против организованог криминала, унапређен је у звање "полицијског саветника", почев од 30.03.2010. године, а решењем Дирекције полиције бр. ...-...-...-...-.../... од 01.10.2013. године, трајно је премештен, у овом звању, на радно место ... Одсека за ... у Одељењу за сузбијање кријумчарења наркотика у Служби за борбу против организованог криминала УКП. На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке од 01.03.2019. године, утврђено је да би тужилац од тужене за период од 01.01.2013. године до 31.01.2016. године, потраживао разлику плате, са минулим радом, до двоструког износа плате према Уредби о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала ("Службени гласник РС", бр. 14/2003...114/2014), у укупном износу од 3.328.304,32 динара, а без минулог рада, у укупном износу од 3.010.507,36 динара. Судски вештак је закључио да је у утуженом периоду дошло до промене основне плате и промене услова рада, па је то разлог због ког се разликује износ основне плате у утуженом периоду и основне плате у моменту преласка у службу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је примена методологије коју је користио судски вештак супротна одредбама Уредбе, а да тужилац није предложио допунско вештачење којим би се разлика плате обрачунала на бази двоструког износа основне нето зараде из месеца који претходи месецу преласка у службу, односно плате за мај месец 2002.године, без додатака на плату који су утврђени законом и без узимања у обзир промене основне плате тужиоца за утужени период, и да због тога тужилац није доказао основаност свог потраживања, на основу правила о терету доказивања прописаног одредбом члана 228.-231. Закона о парничном поступку, па су његов тужбени захтев одбили.

Врховни касациони суд налази да тужилац основано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права. Због погрешне примене материјалног права, чињенично стање је непотпуно утврђено.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005...32/13), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела ("Службени гласник РС", бр. 42/02...32/13), прописано је да се тај закон примењује ради откривања, кривичног гоњења и суђења за кривична дела која су прецизно одређена одредбом члана 2. тог закона, а да се ради обављања полицијских послова у вези са кривичним делима из наведеног члана (члан 2. закона), у оквиру министарства надлежног за унутрашње послове образује Служба за сузбијање организованог криминала (члан 10. закона). На основу одредбе члана 18. истог Закона, лица која обављају послове и задатке у државним органима, посебним организационим јединицама из тог закона, имају право на плату која не може бити већа од двоструког

износа плате коју би остваривала лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, Министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду, а плате лица из става 1. овог члана уређује Влада.

Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала ("Службени гласник РС", бр. 14/03...105/05), предвиђене су плате лица која врше функцију, односно обављају послове и задатке, између осталог и у Служби за сузбијање организованог криминала Министарство унутрашњих послова (члан 1.), тако што је чланом 2. став 1. Уредбе предвиђено да се плата старешине службе и заменика старешине службе и овлашћеног службеног лица у служби, обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. те Уредбе. Приликом обрачунавања двоструког износа плата, применом члана 3. став 5. и 6. Уредбе, не узимају се у обзир додаци на плату утврђени законом који се обрачунавају у складу са законом, другим приписима и колективним уговором.

На основу наведених одредби Закона и Уредбе следи да овлашћена службена лица која код тужене обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежним за сузбијање организованог криминала имају право на двоструки износ плате у односу на плату коју су остварили на пословима и задацима у том Министарству пре распоређивања у ове организационе јединице, уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела.

У конкретном случају, тужилац је распоређен на радно место у оквиру Службе за борбу против организованог криминала и има право на плату у складу са одредбом члана 2. став 1. Уредбе, односно двоструки износ у односу на плату коју је остваривао на пословима са којих је ступио на рад у ту организациону јединицу, а то подразумева да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту доводи до увећања двоструког износа његове основне плате у Служби за борбу против организованог криминала.

Имајући у виду да у конкретном случају судски вештак правилно није узео као основицу за обрачун двоструке плате тужиоцу ону плату коју је примио у последњем месецу пре распоређивања у Службу за борбу против организованог криминала, али да се из утврђеног чињеничног стања не види на који начин је вршио обрачун, односно шта према његовом налазу представља основицу за обрачун двоструке плате тужиоцу, а тиме и разлике од исплаћеног до двоструког износа у утуженом периоду, уз ограничење прописано одредбом члана 18. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела (плата коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, Министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду), Врховни касациони суд налази да је

побијаном одлуком, због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврђено.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка, јер зависи од његовог исхода, у смислу одредбе члана 163. став 4. Закона о парничном поступку.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање правилно и потпуно утврди имајући у виду примедбе из овог решења како би имао могућност да, правилном применом материјалног права, донесе нову и закониту одлуку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 404. и 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић